

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

Bionis Smyrnaei Epitaphium Adonidis

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ *)

Ἐπιτάφιος **) Ἀδωνίδος ***).

Ἐιδύλλιον α΄.

Bionis Smyrnaei Epitaphium Adonidis

IDYLLIUM I.

Ἄιδζω τὸν Ἀδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις. 1
ᾠλετο

idem. at tunc πῦρ de ara Veneri in luco forte quodam aut alicubi dicata, vbi ignis lucebat, intelligo: quasi aper dentes tamquam sacrificium et piaculum in aram, vbi ignis ardebat, proiecisset, quo suum expiaret delictum. Sic ignis apud Latinos etiam pro: *ara exstruendis ignibus lucens*. Ouid. I. e Ponto, ep. II. v. 133. Tibull. II. 2. 1. ibique Broukhus. Virgil. II. Georg. 528. Vulgatam tamen ante Brunck. Reiske tuitus est, construendo: πρὸς τὰς ἑρωτάς προσελθῶν ἔκαιεν αὐτὰς τῷ ἑαυτῆ πυρί: denique ablegat lectores ad Bayle Dictionar. v. Adonis. nota C. de hoc loco. Faber legit ὀδόντας; vt et Longopetr. ad Bion. I. Sed id frigidum mihi videtur; nam ἑρῶντες sunt ἑρωτικοὶ ὀδόντες.

*) Subiungimus e Bione, Smyrna orto, et Moscho, Syracusano, aequalibus, (vixerunt vero secundum quosdam A. M. 3807. ante Chr. N. 177.) Idyllia, quae licet naturae simplicitatem non aequè venuste expresserint ac Theocritus, et plus artis et nitoris adtulerint, laudem tamen plausumque et antiquioris et recentioris aetatis iure tulerunt, vid. Ramler in Einleitung in die schönen Wissenschaften Part. II. pag. 350. sq. vbi duo idyllia, et Bionis I. quidem integrum, Moschi autem II. magnam partem pulcre interpretatus est. Bionis idyllion I. varii vario modo imitari studuerunt: in his quidam in *Unterhaltungen* (Hamburg. 1767.) tom. III. part. VI. p. 476. In hoc Bionis Idyllio imitationem naturae etiam in sono et coniungendis litteris sentimus, quam nulla versio exprimere potest. Ego vero in superiore edit.

"Ὠλετο καλὸς Ἀδωνίς, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
Μηκέ-

dederam typothetae editionem Bionis et Moschi, quam Io. Ad. Schier Lipsiae a. MDCCLII. paravit, in idylliis his typis describendis: contuleram praeter ea David. Whitfordum in editione: *Musaei, et Bionis, etc. quae exstant omnia etc.* inscripta, Londin. 1659. *Wintertonii poetas minores graecos; Bionis et Moschi Idyllia* ex recensione Nicolai Schwebelii, Venetiis 1746. *Stephani princip. poet. heroici carm. eiusque edit. minor. Theocriti aliorumque poetarum.* 1697. *Vrsini Carmina novem illustr. feminar. etc.* Postea *Brunck* in *Analectis* atque *Valckenaeer.* (cuius recensionem in hac editione sequutus sum,) cum Theocrito edidit *Bionis et Moschi carmina bucolica*, Lugd. B. et Campis, 1779. 8. Ego ipse Bionis et Moschi quae supersunt, edidi cum notis Heskini integris et meis aliorumque selectis, Erlangae 1780. min. 8. atque iam adtuli varias codd. lectiones ac. V.V.DD. coniecturas et emendationes. Denique I. C. F. Manso edidit gr. cum versione metrica germanica atque egregio commentario Bionis et Moschi idyllia, Gothae 1784. 8. ubi pag. 177. sqq. de hoc Adonidos festo eiusque origine et de argumento nostri carminis comparati cum Theocriteis Adoniaz. crudite agit, atque in prolegomenis de utroque poeta abunde disserit. Quare in hac editione, quae addenda videantur, ea brevitatis studio omittam. conf. *Ovid. Metam. X. fab. 12.* et cl. *Bergsträssers Real-Wörterbuch* tom. I. sub vv. *Adonia*, et *Adonis*.

**) ἐπιτάφιος scil. λόγος, vel potius h. l. ὠδή. Orationes enim et laudationes funebres, nec non carmina funebria in honorem defunctorum apud Graecos et Romanos frequenter instituebantur. v. Schwebel.

***) *Adonis* Cynirae, regis Assyriorum, (vid. v. 24. et Schol. ad Theocr. I. 109.) vel, ut alii tradunt, Cypri regis atque Myrrhae ex incesto coitu filius, quum eximia sua pulcritudine ipsam quoque Venerem in sui abriperet amorem, icu tandem a prugno inter venandum interiit; atque alii Apollinem; alii Martem; alii Musas; alii Dianam interitus causam Adonidi fuisse tradiderunt. Propter luctum Veneris, non in Graecia solum, sed

Μηκέτι πορφύρεοις ἐνὶ Φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε
 Ἐγρεο δειλαῖα, κυανοσόλε, καὶ πλατάγησον
 Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς
 Ἄδωνις.

5

Ἀιάζω τὸν Ἄδωνιν ἐπαιάζειν Ἐρωτες.
 Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
 Λευκῶ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιᾶ

Λεπ-

Macedonia quoque, Phoenicia, vnde originem traxere, Aegypto, Cypro aliisque in regionibus, festa, quae a nomine istius Ἀδωνία dicebantur, in eius honorem, maxima cum moeroris tristitiaeque significatione, a mulieribus fuerunt celebrata. Arsione soror et vxor Ptolemaei Philadelphi, (Schol. ad Theocriti XVI. 128.) sumtuose celebrare consuevit Adonia. Schol. ad Theocriti XV. 23. 111. Eius historiam atque allegoriam vide apud Theocrit. III. 48. ibique Schol. XV. 86. ibique Schol. Bannier dans les Memoires de Litterature et B. L. tom. III. pag. 98. sqq. et Valckenar. qui Bannierium corrigit, in Annotatt. ad Theocriti Adoniaz. pag. 192. sq.

v. 3. In luctu omnes pretiosas vestes, atque adeo purpureas, quae in summo fuerunt pretio et rerum secundarum signum, cum aliis ornamentis veteres deposuerunt: pullus vero moerorem indicabat. Φαρ. vide indicem.

v. 4. Atrum colorem et planctum pectoris iam antiquitus habebant signa moeroris et tristitiae. Hom. II. σ v. 312. Euripid. Alcest. v. 425. ibique Barnes. id Troad. v. 623. et 789. vt multa alia exempla, re vtpote nota, omittam. Nicolai in tractat. de Graecorum luctu (Marburg. 1696. in 12.) et Kirchmann. de funerib. Rom. II. c. 11, 12. de hoc argumento sat copiose egerunt.

v. 6. Versus hi, qui ex interuallis subinde solebant iterari, a Grammaticis παρεμβεβλημένοι, siue intercalares dicebantur.

v. 7. vid. Theocrit. in idyllio Anacreont. v. 19, 20.

v. 8. Pro λευκῶ Io. Heskin. coniicit λύγρω, sed inge-

K

Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δὲ οἱ μέλαν εἴβεται
αἷμα

10 Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα
ναρκῆ,

Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χεῖλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῃ
Θνάσκει καὶ τὸ Φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις
ἀφῆσει.

Κύπριδι μὲν τὸ Φίλαμα καὶ ἔζώντος ἀρέσκει·
Ἄλλ' ἔκ οἶδεν Ἀδωνίς, ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφί-
λασεν.

15 Ἀιάζω τὸν Ἀδωνίῃ· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτῆς.
Ἄγριον, ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἀδωνίς·
Μεῖζον δ' ἂν Κυθήρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ

nio Bionis lusus ille verborum est conuenientior. *Manso*
tamen defendit Heskini coniecturam.

v. 10. Loco vulgati *ναρκεῖ* habet Aldus *ναρκῆ*, et rece-
pit Valck. confer *Foesii Oeconom. Hippocrat.* p. 424.
notam ad vers. 27. et cl. *Chr. Fr. Matthaei* lectiones
Mosquenses, vol. II. p. 82.

v. 11. v. supra ad Mimnerm. I. vers. 9. et ad Anacr.
28. v. 22. et od. 29. v. 18.

v. 14. *Vrsinus* e cod. *Mst.* et *Stephan.* in margine ha-
bent *οἶδεν*, pro vulgato *εἶδεν*. et vtrique adsentio propter
potestatem perfecti: non sensit, nec adhuc sentit; atque
recepit Valck. deinde interpret bene reddidit, *sensit*.
Nam *εἶδεῖν* et *ὄρεῖν*, etc. vt apud Latinos *videre*, de quo-
libet sensu adhiberi, notum est. vid. *Wesseling.* ad He-
rodot. p. 155. n. 96. *Krebs.* obs. in N. T. p. 412. Ver-
baque sensuum infinitis in locis permutari solere, *Dra-*
kenb. ad *Sil. Ital.* VI. 179. docet.

v. 17. conf. *Theocrit.* Id. XI. 15. *Idyll.* XX. 17. *Vir-*
gil. Aen. IV. 1.

v. 18. *παῖδα*. Cuius nominatiuus primitus scribi de-

Καὶ νύμφαι ἰκλαίσιον Ὀρειάδες· αἶ δ' Ἀφρο-
δίτα,

Λυσαμένα πλοκαμίδας, ἀνά δρυμῶς ἀλάληται 20
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἶ δὲ βιά-

τοὶ νιν
ἔρχομένην κείροντι, καὶ ἱερὸν αἶμα δρέπονται.

K 2

Ὁξὺ

buit παῖδς, (postea eliso σ, scribebatur παῖς,) potuit etiam παῖσδ pronounciari, vnde adcusat. παῖδα, olim παῖσδα, et inde παῖσδειν ludere, Mosch. I, 11. quoniam pueri ludere solent, et συμπάισδεν, supra apud Theocrit. IX. 77. vide Valckenar. ad Theocr. Adoniaz, p. 349. φίλει, in interpretatione latina redditur canis, sine sensu: verte eius (Adonidos) canes. φίλος enim pro quocumque pronomine substantiuo et adiectiuo a Graecis adhiberi, iam obseruauimus. v. Indicem.

v. 20. Aldus legit ἀνά δρυμῶς (pro vulgato δρυμῶς) ἀλάληται, ac Br. et Valck. receperunt. Passae et neglectae comae luctum indicabant. Ouid. Metam. X. v. 722. raueritque capillos Rupit.

v. 21. νήπλεκτος, Xylander interpretatur ἀπλεκτος. ἢ γὰρ νη σέρησιν ἐν τῇ συνδέσει ἐμφάνει. sed hanc grammaticorum opinionem conuellit cl. Ruhnkem in epist. crit. I. pag. 58. ed. I. qui de voc. Νηλιτῆς ita disputat: Νηλιτῆς est ipsum ἀλίτης vel ἀλείτης, mutato secundum Ionismum α in η, et praefixo ν. vt in νήδυμις, νητρεκῆς etc. Itaque non vitimur h. l. Grammaticorum νη ἐπιτατικῶν vel σιρητικῶν. - - Hanc deriuandi viam quum Grammatici quidam ignorarent, non mirum est, eos in vocis vi explicanda vehementer dissentire etc. — ἀσάνδαλος. v. Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 125.

v. 22. δρέπονται. audax est sententia: In Unterhaltungen p. 482. vertitur hic versus: Und Dornen ritzen sie, und trinken frech der Göttin Blut. At enim vnde sumfit interpres frech? et in trinken, quanta est hoc loco audacia verbi et sententiae, quae τῶν ritzen minime respondet: De spinis Bion suauius dixerat δρέπονται, decerpunt, h. e. guttatim sumunt et sorbillant. Hesych. δρέ-

Ὄξυ δὲ κωκύουσα δι' ἄγνεα μακρὰ φορεῖται,
 Ἀσύριον βοῶουσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
 25 Ἀμφὶ δὲ μιν μέλαν ἄιμα παρ' ὀμφαλὸν ἦω-
 ρεῖτο,
 Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσεται· οἱ δ' ὑπομαζοὶ
 χιόνεοι τοπάροισιν Ἀδώνιδι πορφύροντο.

πειν, τραγᾶν, et δρέπεται, τραγᾶ. vid. etiam Paw ad Anacreont. od. 56. pag. 234. Sil. Ital. VI. 293. hasta bibit e serpente cruorem: ad quem loc. v. Drakenb. qui hanc audaciam felicem pluribus illustrat exemplis. at in maiore vulnere bibere, ornate dictum erit: minus vero apte de vulnere rubis, in summa fuga et volatu quasi facto, Pro vulgato τειρ. legit Dorville ad Char. pag. 361. e codd. et Valck. rescripsit κείροντι secant; vt Ouid. l. Met. 503. Virg. X. ecl. 51. Vulgatam tamen lectionem etiam possis tueri. Deam, hominibus multo leuiorem, incedentem fingamus necesse est, quae non grauiter incedit, sed sublimis quasi fertur, φορεῖται, schwebt, (v. 23.) in quam et δρεπονται et τειροντι et optime quadrare videntur. Comp. cel. Heyne in Antiquarischen Aufsätzen, I. p. 147.

v. 24. Ἀσσυρ — πόσιν. En πάθος, et sonum, vel in ipsa compositione vocabulorum, et poetico βοῶουσα lugubrem!

v. 25. conf. Ouid. Metam. III. v. 120-125. ἦωρεῖτο (ab ἀνωρέουμαι attollor) Xylander explicat ὤρημα, ἀνεπήδα, cum impetu erupit, profiluit, de insolentia animi quoque vsurpatur. v. Wesseling. ad Herodot. p. 665.

v. 27. vide, quae supra adnotauimus ad Anac. 29. v. 28. et niueum cutis candorem inter praecipuas corporis dotes, iam olim habitum fuisse, obseruat Schwebel ad h. l. Pari modo Bion. Id. VII. vers. 16. in Achille laudat, quod virgineum laborem tenuit χερσὶ λευκᾶν manu niuea, et vers. 18. de eodem dicit τόσον ἄνθος χιονέαις πορφύρε παρειῆς, idemque flos niueis erubuit in genis, qui locus nostro similis est, et a Statio Achill. I. v. 161. (a cl. Schier p. 65. iam laudato) niueo natat ignis in ore Purpureus etc. expressus est. De πορφύροντο vide not. nostram ad Anacreont. XXVIII. v. 11.

"Αι, αἰ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 Ὀλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
 Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις 30
 Κάτθανε δ' αἰ μορφαὶ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδας,
 αἰ, αἰ.

Ὄρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρυῖες, αἰ τὸν
 Ἄδωνιν.

Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τὰς Ἀφρο-
 δίτας,

Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὄρεσι δακρύνοντι,
 Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· αἰ δὲ Κυθήρη 35
 Πάντας ἀνὰ κναμῶς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν
 αἰεῖδει.

"Αι, αἰ τὰν Κυθήρειαν· Ἀπόλετο καλὸς
 Ἄδωνις·

Ἄχῳ δ' ἀντεβόασεν, ἀπολετο καλὸς Ἄδωνις.

K 3

Κύπρι-

v. 28. Αἰ, Αἰ. Hae voces fuerunt luctui mulierum in Adoniis propriae, quas inter musicos cantus saltationesque iterabant. et repetitio, αἰ, doloris vim indicat, vti v. 16. ἄγγριον.

v. 32—35. Audax sententia et nobilis! quam Schwebel locis e *Moschi* epitaph. Bion. v. 3. et 29. et in Oarystii v. 57. illustrat. *Sil. Ital.* VI. 284. Subitoque et lucus et antra et resonare siluis *Vlularunt* flebile ripae. *Virg. Aen.* VII. 759. *Valer. Flacc. Argon.* III. 584. sqq. conf. quae ad *Anacreont.* pag. 53. scripsimus. et *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* II. 417. eumd. ad *Sil. Ital.* V. 542. atque idem *Drakenb.* ad *Sil.* VI. 145. docet exemplis poetarum, mari et terrae tribui moestitiam, tristitiam luctumque. Dea luget et lacrimatur: Omnes igitur, et tota natura, resque rationis expertes, apud poetas vero sensus capaces, colla-
 crimantur.

v. 38. Hinc *Echo*, cuius descriptionem apud *Ouid.* *Metam.* III. fab. 5. reperimus, ab *Horat.* I. od. 12. v. 3.

Κύπριδος αἶνόν ἔρωτα τίς δὲ ἐκλαυσεν ἄν; "Αι,
αί.

40 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἔλκος,
Ὡς ἴδε Φοίνιον αἶμα μαραιομένῳ περι μῆρῳ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο, μείνον Ἀδωνι,
Δύσποτμε μείνον Ἀδωνι, πανύσατον ὡς σε κι-
χείω,

Ὡς σε περιπτύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.
45 Ἐγρεο τυτθόν Ἀδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φί-
λασον.

Τοσσῆτόν με φίλασον, ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα.
Ἀχρῖς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν σῶμα, κείς ἐμὸν
ἦπαρ

Πνεῦμα τεὸν ρεῦσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον
ἀμέλξω,

Εξ
vobatur iocosa imago; et Virgil. Georg. III. 50. Vbi con-
causa, ait, pulsū Saxa sonant, vocisque offensa resultat
imago: ad quem locum vide cl. Heyne. adde Lucret. III.
575. II. 28. Virgil. Georg. III. 223. Nemes. ecl. I. v.
73. sq.

v. 39. ἐκλαυσεν — quis non deplorare solet? Haec enim
vis est et potestas aoristi primi: vel potius propter par-
ticulam ἄν, quis non deplorasset. vide ad Callim. H. in
Cerer. v. 27.

v. 42. κινυρ. v. indicem. παχ. ἀμπετ. v. Valckenav. ad
Theocr. Adon. v. 17. p. 309.

v. 45. conf. Theocrit. XIII. 40.

v. 47. ψυχῆς. v. indicem et Schwebel. ad h. l. Poeti-
ces studiosi opiniones veterum hic teneant. Illi enim
aliis corporis humani partibus alios quoque adfectus
tribuerunt: e. g. fronti pudorem; lieni risum, naribus
iram, et hepatis amorem et cupiditates. Anacr. III. 27.
28. Theocr. XI. 16. adde Schneiders Anmerk. über den
Anakreon. p. 298. 303.

v. 48. Adludit poeta ad ultimum illud osculum, mo-

Ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· Φίλαμα δὲ τῆτο Φυ-
λάξω,

Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σὺ με δύσμορε
Φεύγεις. 50

Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέ-
ροντα,

Καὶ συγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· αἱ δὲ τάλαινα
Ζῶω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ ἔδύναμά σε διώκειν.
Λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσι
γὰρ αὐτὰ

K 4

Πολ.

rienti cuius carissimo dari solitum. Osculum hoc, quod
ἕσκατον Graeci dixerunt, inter praecipua morientibus offi-
cia praestanda numerabatur: et veteres cum extremo ami-
ci sui spiritu animam etiam se haurire et excipere crede-
bant. *Virgil.* Aen. III. v. 684. Praeter ea veteres crede-
bant, animas osculo amatorio in aliud corpus transfundi.
vide *Moll.* ad Longi Pastor. p. 15. et de dulci hoc amo-
ris commercio et osculis, quibus animam fugebant, con-
sules *Burmman* ad Anthol. veter. lat. III. ep. 219. v. 15.

v. 51. ἔρχεαι. *Pierfonio* in Verisimil. I. cap. 4. pag.
53. hic locus suspectus est, quoniam ἔρχομαι de iis, qui
descendunt ad inferos, bene dici possit; de mortuis vero,
quorum quemquam redire negant, verbum hoc nimis
languidum sit, nec huic loco satis aptum. Substituit
igitur, (et *Brunck* recepit,) οἴχεαι, abis, discedis, et
laudat praeter alios *Berglerum* ad *Alciph.* I. ep. 38. ubi
docet hic, οἴχομαι de mortuis eleganter dici.

v. 52. βασιλῆα h. e. *Plutonem*, cuius imaginem descri-
bit *Statius* Thebaid. 8. v. 21. v. *Schweb.* Ceterum hic lo-
cus fulcit coniecturam *Heinsii*, qui apud *Hesych.* tom. II.
pag. 1282. n. 27. loco ἄγρον bene emendat ἄγριον. Ita
enim olim legebatur: συγνὸν, ἄγρον (in *Bione* vero con-
iunguntur συγνὸν καὶ ἄγριον) ὤμὸν, χαλεπὸν.

v. 54. vide ad *Anacreont.* VIII. 27.

55 Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ
καταρρέει.

Ἐμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεσον
άνην,

Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνατε, καὶ σὲ
Φοβεῦμαι.

Θνάσκεις, ὦ τριπόδατε; πόδος δέ μοι, ὡς
ὄναρ, ἔπτη.

Χίγη

v. 55. καταρρέειν proprie de fluminibus, deinde de sanguine Hom. II. δ. 149. de famelico, (Callim. H. in Cerer. v. 19.) in cuius ventrem omnes cibi frustra defluebant *velut in fundum maris*, ἐς βυθὸν δια θαλάσσης — κατέρχεται ἕδωτα πάντα. De somno, inter Sapphus fragm. n. LVI. Ἀεθυσσομένων δὲ φύλλων κῶμα καταρρέει, *Concussis vero foliis somnus prorepat*. Tum de multitudine hominum congregata et concione celebrata, vt Latinorum *confluere*: laudat iam Schwebel. Aristoph. Acharn. v. 26. ἀθροὶ καταρρέοντες, vide etiam vsum h. v. metaphoricum supra vers. 48. Bion IV. 6. προρέοντι (dor. pro προρέσει) *misae confluunt*. Theocr. I. 5. καταρρέει ἅ χίμαρος *defluet ad capella*, vbi v. not. id. II. 89. XV. 59. ibique not. Compara quoque elegantem locum apud Aelian. H. V. XIII. c. 32. et Catull. III. 14. *tenebrae Orci, quae omnia bella deuoratis*.

v. 56. Ἐμὶ — άνην. Brunck.

v. 57. Φοβεῦμαι, (pro quo vocabulo dorico Vrsinus male dedit Φοβῆμαι,) *et te timeo*, iratae et tristi Veneri bene conuenire et oratio grauior ac Veneris irae tristitiaeque aptior esse videtur. Secus tamen videtur Koppiers, qui in *Observatis philologicis*, Lugduni Bat. 1771. cap. VI. pag. 77. deae minus congruum id esse arbitratus, legere malit, Φοβεῖται, et dedit Brunck, quia, quum illuc abiisset suus Adonis, habituram illam semper secum Proserpinam, indignata Venus dixisset v. 54. λάμβανε. — Nunc, *deploro*, inquit, *Adonim, qui mihi perijt, et tuas nunc leges reueretur*. Dissentit vero Valcken.

v. 58. ὄναρ. vide Apollon. Argon. III. 285. *Moschum*

Χίρη δ' αὖ Κυθήρεια· κενὸν δ' ἀνὰ δώματ'
ἔρωτες.

Σοὶ δ' ἄμα κενὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὸν κυ-
ναγεῖς; 60

Καλὸς ἐὼν τοσσόντον ἔμηναι θηροῖ παλαίειν;

Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζσων Ἐρώτες.

Ἄι, αἶ τὰν Κυθήρειαν· Ἀπώλετο καλὸς
Ἄδωνις.

Δάκρυον αὖ Παφίη τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
Ἄιμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χροῖνι γίγνεται
ἄνθη. 65

Ἄιμα ῥόδον τίπτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν Ἄνε-
μώναν.

Κ 5

Ἄιά-

in Oaryst. v. 8. et nostram obseru. ad Mimner. I. vers. 4. — *τριπόδατε*, vide *Valckenar.* ad Theocr. Adoniaz. p. 378. pro πόδος *Valckenar.* apud Koppiers loc. mem. et in editione sua legere iubet πόσις, atque rescripsit Brunck. πόσις δ' εἶναι ὡς etc. sed πόδος grauius dictum videtur: atque interpretor πόδος rem amatam ac desideratam, h. e. Adonida ipsum; aut etiam, amor, n. noster mutuus, morte Adonidos, desit, abiit cito instar somnii.

v. 60. Cingulum Veneris describit *Hom. Iliad. XIII.* 214. conf. indic. in voc. κενος.

v. 61. *ἔμηναι insaniisti* (α μᾶνομαι.) Haec lectio nobilior est, quam *Aldina*, *Vrsini*, *Brunckii* et quam *Stephanus* quoque habet in margine, *ἔμεινας*, et *Xylandri* interpretatio. conf. not. ad v. 46. *Valck.* tamen malit, *τί γὰρ τολμηρὸν κυναγέ*, καλὸς ε. τ. μέμηναι θ. παλαίειν;

v. 64. *Τόσσον χέει*, *Valck.* sed *Winterton*, *Whitford*, *Heinsius*, quem sequitur *Schier*, legunt *τόσσον ἐκχέει*. *Stephanus*, *Vrsinus*, *Schwebelius* habent *ἐγχέει*, in qua lectione haud ignobilis est imago, quasi Venus corpori Adonidis adstans tantam lacrimarum, in illud stillantium, copiam effudisset, quantum sanguinis fuderat Adonis.

v. 66. vid. Schol. supra ad Theocrit. XI. 57. *Vulcan.*

Ἄϊάζω τὸν Ἄδωνιν ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρο, Κύπρι
 Ἔς ἀγαθαὶ σιβάς, ἔσιν Ἀδώνιδι φυλλὰς
 ἑτοίμα.

7^ο Λέκτρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τότε νεκρὸς
 Ἄδωνις.

Καὶ νέκυσ ὦν καλὸς ἔσι, καλὸς νέκυσ, οἷα κα
 θεύδων.

Κάτθεο νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρσιν, οἷς ἐνίαυεν,
 τοῖς

et Schwebel. ad h. l. Prior ex Plinio XXI. 23. obseruat, quamquam non pro certo definire audeat, Anemones florem numquam se aperire, nisi vento spirante, atque inde nomen accepisse, (v. Ouid. Metam. V. 738. sq.) et contradicit interpretibus, qui vertunt, *papauer*, quos et adfinitas nominis cum Argemone, et florum inter se similitudo fefellerit. Idem, Anemones, ait, cuiusdam, (varia enim sunt eius genera,) flos in dilutiore purpura rubet: quod quidem cum colore puniceo, lacrimis diluto optime conuenit. (Est *ἀνεμ. coronaria* Linn. v. Schol. et not. ad Theocrit. V. 92.) Posterior cum Longopetraeo memorat, alios aliter sentire auctores. Quum Adonidem suum Venus ab Acheronte reuocare haud potuisset, cruorem saltem ipsius nectare odorato conspersum, in eiusdem coloris florem, cui nomen esset Anemone, mutasse. v. (Lochner) in libro: *Papauer* ex omni antiquitate erutum. Norib. 1713. 4. p. 118. sqq. Aliam rosae originem describit *Anacreon* od. LIII. 30. sqq.

v. 69. Adludit poeta ad Adonia, in quibus Veneri atque Adonidi duo lecti sternebantur. *Theocrit. Idyll. XV. 125. Schwebel. vid. indic.*

v. 70. ἔχει malit Valck, τὸ σὸν τότε — quantus contentus litterarum et moeroris in iteratione perpetua vocalis O in quinque vocabulis, et quam egregie exprimit iuctum et doloris vehementiam bis repetitus Articulus. De τὸ σὸν pauca adnotauit *Valcken.* ad Herodot. pag. 687. n. 52.

Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνά νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον
ἐμόχθει,

Παγχρύσω κλινητῆρι· πόθει καὶ συγνὸν Ἄδωνιν.

Βάλλε δ' ἐνὶ σεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν
αὐτῷ, 75

Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμα-
ράνθη.

Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύ-
ρτοισιν·

Ὀλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὺν μύρον ὦλετ'
Ἄδωνις.

Κέκλιται ἀβρὸς Ἄδωνις ἐν εἴμασι πορφυρέοισιν.
Ἄμ-

v. 73. ὕπν. ἐμοχ. est rara, et forsan suspecta loquutio. Adonidis voluptates castissimis verbis designat poeta: — ἱερὸν ὕπνον interpreteris ὕπνον μετὰ ἱερῶς.

v. 74. Quum Adoniam in aurea culcitra depones, etiam miserum Adonim ama, secus sentit Valcken. Ouid. de Rem. Amor. II. v. 727. Hic fuit, hic iacuit, thalamo requievimus illo, Hic mihi lasciva gaudia nocte dedit. Aurum amavit Venus, eique sacrum fuit: hinc culcitram fuisse auream, finxit, aut alios imitatus cecinit Bion.

v. 75. Mortuos coronare solebant veteres. Longopetr. laudat Euripid. in Phoeniss. v. 1626, et in Hercule furente v. 525. atque ex Clement. Alexand. Strom. libr. III. c. 8. hanc causam adfert, quoniam corona symbolum est tranquillitatis imperturbatae.

v. 78. Myrtus Veneri sacra habebatur. Ouid. de arte amandi III. v. 53. et Plutarch. in Marcello p. 310. μύρτον Ἀφροδίτης φυτὸν adpellat. Pulcra et ingeniosa est coniectura Ruhnkenii, ῥαῖνε δέ μιν Συγρίοισιν ἀλείφασι.

v. 78. μύρα — μύρον: lusus verborum: et Longopetracus observavit ex quodam epigrammate: μύρον blanditiarum amatoriarum fuisse vocem. Sed senties et admiraberis lugubrem sonum iterando O litteram.

80 Ἄμφι δέ μιν κλαίοντες ἀνασενάχουσιν Ἐρωτες,
 Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν ἴσως,

"Ὅς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὅς δ' ἔυπτερον ἄγε φάρετραν.

Χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὅς δὲ λέβητι
 Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὃ δὲ μηρία λείπει.

85 Ὅς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσι ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν.

Ἄυτάν τὰν Κυθήρειαν ἐπαιιάζουσιν Ἐρωτες,

"Ἐσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ Φλιαῖς Ὑμέναιος,
 Καὶ

v. 80. sqq. Noua et festiua scena nobilisque pictura. Ipsi amores at alius aliter, declarant suum luctum atque commiserationem. In amicorum autem vita functorum, luctu solebant veteres etiam capitis, quin superciliorum pilos detondere. *Hom. Iliad. φ. v. 141. Sapph. n. 66. pag. 80. vbi Wolfius hunc ritum pluribus illustrat testimoniis: vid. Callim. H. in Dian. v. 126. ibique interpretes, Statium Thebaid. VI. 129. Artemidor. I. c. 27. prodit, antiquitus moris fuisse, in luctu supercilia radere. v. 81. ὄϊσως. conf. Ouid. III. Amor. cl. VIII. v. 7. et Moll. ad Longi Pastor. p. 47.*

v. 84. ὕδωρ, ad abluendum corpus, more veterum, antequam cadaver in lecto ferali poneretur et inungetur. *Hom. II. Σ. 349. 350. Stephan. in margine, quas vero lectiones ex ed. Florent. sumtas esse deprehendi, λέβητι χρυσείω, quod placet mihi, et a Valck. probari multo post animaduerti.*

v. 85. Imitari videtur *Anacr. od. VIII. vbi vide Barnes.*

v. 86. Ἄυτάν minus commodum obtinere locum putat *Lenney. Animad. ad Coluth. pag. 172. et legendum censet: "Αι, αἰ!" quod recepit Brunck.*

v. 87. Hymenaeus, nuptiarum deus, faustis tantum nuptiis interfuit; hinc taedas nuptiales exstinxisse, ge-

Καὶ ἕφερος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· ἐκέτι δὲ
 ὕμνον, ἔπειτα

ὕμνον ἐκέτ' αἰδόμενον μέλος, ἄδετα, αἰ, αἰ

Ἄι, αἰ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἰ Ὑμέναιον. 90

Ἄι χάριτες κλαίωντι τὸν ὑἷα τῷ Κινύραο,

ὦλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν αἰθέρησι λέγοισα·

ἄντα δ' ὄξυ λέγουσι πολὺ πλέον, ἢ τὸ Δι-

ὄνα.

Καὶ Μοῖσά τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίεισιν, Ἄδωνιν,

Καὶ

nialemque coronam capite solutam excussisse dicitur. Apud Graecos sponsa ex paternis aedibus in sponsi domum ducta, aut domum curru vecta (v. Polluc. VII. f. 33. et *Iungerm.* ad eum III. c. 3.) corona, γαμήλιον (vid. indicem) dicta, coronabatur, faces praeferebantur, iuvenes inter musicos tibicinum atque citharoedorum modos saltabant, atque Hymenaeus, nuptiale carmen, ab amicorum consanguineorumque turba, sponsam comitante, decantabatur. *Homer.* Iliad. Σ. 492. *Musaicus* v. 274.

v. 90. τ. Ἄδων — Ὑμέναιον. quod adinet ad Adonim — quod adinet ad Hymenaeum v. *Wesseling* ad Herodot. p. 691. et quae supra ad Tyrtaeum I. 19. adnotauimus. Dicere quoque solent τὰ τῆ — τὸ τῆ — quod adinet ad — v. *Dorville* ad Charit. pag. 92. Valck. recepit Higtii coniecturam a Mansone autem damnatam, ἢ Ὑμέναιος, Ἄι χαρ. etc. mox v. 92. ἀλληλ. conf. ad Moschum II. 64.

v. 93. Dione, mater Veneris *Hom.* II. ε, 81. 82. Schol. ad Theocrit. VII. 115. hoc autem loco ipsam esse Venerem, *Xylander* censet.

v. 94. μοῖσαι (dor. pro μῦσαι). omnia vett. exemplaria habent μοῖσαι. Bonaventura *Vulcan.* solus habet Μοῖσαι; quam lectionem adoptarunt *Heskinius* ac reliqui recentiores. *Heskin.* praeterea vers. 95. ingeniose emendans legit et *Brunck* atque *Manso* receperunt, καλὸν (pro veteri lectione καὶ μιν) ἐπαείδει· quo iteratio τῆ Ἄδωνιν grata fiat et pathetica.

95 Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δέ σφισιν ἔκ ἐπακῆει,
 Οὐ μάν, ἔκ ἐθέλει, κῶρα δέ μιν ἔκ ἀπολύει.
 Λῆγε γόων, Κυθήρεια, τοσήμερον ἴσχεο κωμ-
 μῶν
 Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλα
 δακρῦσαι.

v. 95. ἐπακῆει. Schwebel. in variis lectionibus, Henr. Stephanum ὑπακῆει legere, scribit: is tamen in Princip. poet. praec. et in minore edit. habet ἐπακῆει. atque Valck. malit ἔκ ὑπακῆει, sed vulgatum hoc loco idem est ac ἀκῆει: quippe verba composita eadem saepe habent potestatem et structuram, vti simplicia; et contra. v. supra pag. 5. et *Wesseling* ad Herodot. libr. III. pag. 342. eund. ad libr. VII. pag. 550. etc. adde *Brunck.* ad Aristoph. Nub. 987. (al. 983.) pag. 106.

v. 96. At ille non audit, non sane, neque potest (v. ind. θέλω) audire. Κῶρα, (dor. pro κῶρη) h. e. *Proserpina*; eum enim non dimittit. *Koenii* emendat. ad Gregor. Cor. de dialectis p. 81. ὅκκ' ἐθέλοι rescipit *Brunck.* et probavit *Valek.* nisi vt hic mallet ἐθέλοι.

v. 97. ἴσχεο κωμῶν, desine planctuum. Hanc coniecturam *Barthii*, *Wakkeri* et *Ruhnkenii*, cum *Valckenario* rescipit. Vulgo κῶμων, quod *Vulcanius* interpretatus erat desine mollium querelarum, (vt canit *Horatius*.) et ego in superiore editione *Anthologiae* vberius explicueram.

Ἐιδύλλιον δ'
IDYLLIVM IIII.

Τὰ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον ἐφοβέοντα, ¹
Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδῶς αὐτῷ
ἔπονται·

Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραςον ὀπηδῆ,
Τῆνον ὑπεκφρεύγοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι διδά-
σκειν·

Ἦν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονέμενος ἀδὺ μελίσθη, ⁵
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὄδ' ἐπλετο πᾶσιν
ἀληθής.

Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατῶν τινα
μέλπω,
Βαμβάινει μευ γλῶσσα, καὶ, ὡς πάρος, ἐκ
ἔτ' αἰεῖδει·

Ἦν δ' αὐτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαυ τὶ
μελίσθω, ¹⁰

Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ σώματος ῥέει ὠδά.

v. 1. ἄγριον. conf. Mosch. I. 11. Theocrit. XIX. 7. 8.

v. 6. προρέοντι. vide ad Bion. I. 55. ad v. 9. conf. Anacr. I. et de voc. βαμβάινει copiose differui in edit. Bionis ac Moschi p. 71. sqq.

v. 10. ὠδά. Sic quoque Stephan. alii ἀυδή, quod voc. placet Heskinio atque Valcken. conf. Hesiod. Theog. 39. 96. Hom. Iliad. α. 249. qui habent ῥέει, (posterior ῥέειν) ἀυδή.

Ἐιδύλλιον ἢ *)

IDYLLIVM VIII.

(in exemplis Schwebelii et Manso VIII. in Valcken.
edit. XVII.)

Ἄμερε Κυπρογένεια διὸς τέκος, ἠδὲ Θαλάσσης,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι, καὶ ἀθανάτοισι χα-
λέπτε;

Τυτθὸν ἔφην· τί νυ τόσον ἀπέχθεο, καὶ τί
νυ αὐτὰ

Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν ἔρωτα τέκην,

5 Ἄγριον, ἄσοργον, μορφᾷ νόον ἔδεν ὅμοιον;

Ἐς τί δὲ νιν πτανὸν καὶ ἑναβόλον ὠπασας
ἄμμιν

Ὡς μὴ πικρὸν ἔοντα δυνάμεθα τῆνον ἀλύξαι;

*) Exstat hoc fragmentum apud Io. Stobaeum in floril.
c. 64. In Winterton, Whitfordi, Stephani et Brunckii
exemplis deest.

v. 1. Non vna fuit Venus. Cicero de nat. deor. III. c.
23. quatuor Veneres numerat. conf. cum hoc idyll. Mo-
schi Amor fugitivus, siue Idyll. I. conf. Manso p. 268. sqq.

v. 5. 6. Schwebel. componit cum suavi hac ῥησει Apoll.
Argon. III. v. 446. Theocrit. III. v. 15. et Longopetr.
epigramma quoddam graecum excitat: Φεύγειν δὴ τὸν ἔρω-
τα κενὸς πόνος· ἔ γάρ ἀλύξω περὶ ὑπὸ πτηνῶ πυκνὰ διωκόμε-
νος. Fugere Amorem labor irritus: non enim euadam Pe-
des ab alato celeriter infectatus: conferas etiam Anacr. od.
III. et od. XIII.

v. 7. Schwebel excitat illud Longi, pastor. pag. 2.
πάντως γὰρ ἔδεις ἔρωτα ἔφουγεν, ἢ φεύζεται, μέχρις ἂν
κάλλος ἦ, καὶ ὀφθαλμοὶ βλέπωσιν. conf. Moll. ad Longi
Pastor. pag. 47. 76.

ΜΟΣΧΟΤ

Ἐυρώπη *).

Ἐιδύλλιον β.

Ἰ Ἐυρώπη ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἤκεν ὄνειρον,
 Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴσαται, ἐγγύθει
 δ' ἡὼς,
 Ὑπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν
 ἐφίζων,

Αυσι-

πυριπνέυς habet. Confer *Kyprke* obs. in N. T. II. p. 303. 304. ad Ephes. VI. 16. *Moll.* ad Longi Pastoral. pag. 47. *Wettstein* ad Matth. III. 11.

*) Theocrito hoc idyllion olim adscribebatur, sed praeter alia testimonia codex manuscriptus Augustanae bibliothecae hoc Moscho tribuit. vid. *Vrsinus* et *Schwebel* ad hunc locum. De oeconomia, virtutibus et vitiis huius idyllii in singulari prolusione egi: adde, quae cl. *Manso* de hoc idyll. disputat.

v. 1. Europa, Agenoris et Telephaesae, vel secundum alios Phoenicis atque Argiopes filia, tanta fuisse dicitur pulcritudine, ut Iupiter ipsius amore corripere-
 retur. conf. *Anacreon.* od. 35. *Palaeophat.* de incredib. c. 16. *Ouid.* II. Metam. fab. 13, ibique longam *Burmanni* notam, et *Gaus* litterarische Briefe etc. tom. II. pag. 179. 180.

v. 2. λάχος. *Hesych.* μέρος. Nox in quatuor diuisa fuit partes, a Graecis *φυλακαίς*, a Romanis, *Vigilias*, dictas; conf. *Heins.* ad Sil. Ital. VII. v. 155. Antiquissimis autem temporibus, apud Graecos nox tantum in tres vigilias diuidebatur, (vid. *Bosius* et *Heusinger* ad *Cornel. Nep.* XVIII. 9. §. 3.) quarum quaelibet quatuor horas continebat, et secundum hanc diuisionem explicat nostrum locum *Drakenb.* ad Sil. Ital. III. v. 89, quem vide. adde *Schwebel* ad h. l.

v. 3. Conf. *Homer.* Odyss. v. 85. ibique *Clark.* Odyss. ψ, 342. ibique *Clark*, quem nec noster locus fugit, *Orphei* H. in *Somn.* v. 3—6.